

İsli Demlik 2

– Arzeni · 11 Şubat 2012

Dedemin, öğrettiği hat sanatı ile uğraşmak dinlendiriyordu ruhumu. Vefatından bir ay önce Padişaha yaptığı son tablo üzerinde çalışırken anlatmıştı;"Hat sanatı denilince Kur'an harfleri çevresinde oluşmuş güzel yazı sanatı akla gelir. Bu sanat, Kur'an harflerinin 6 ile 10. yüzyıllar arasında geçirdiği uzunca bir gelişme döneminden sonra ortaya çıkmıştır. Kuran-ı Kerim'in bir araya toplanmasından sonra, İslam dininin bilime verdiği özel önemin etkisiyle, çok sayıda katip yetişmiş, yazı da doğal olarak büyük aşamalar göstererek önemli sanat kolu olmuştur. Bu yazının ilk biçimi olan ve adını "Kufe " kentinden alan köşeli karakterli "kufi" yazısının yerini 9. yüzyıldan sonra "aklam-ı site" (altı çeşit yazı) almaya başladı. Hat sanatı, tarihi seyir içersinde yer yer ve kol kol gelişmiş, mükemmelleşmiş ve güzel sanatlar arasında seçkin yerini fiilen almıştır. Bunun farkına varamayanlar, garp tarihçilerinin adetlerine uyarak hat sanatına "mimari süsleme" dediler ama... Oysa ki; mushaflar, cüzler, hilyeler, fermanlar, murakkalar, meşkler, karalamalar gibi değişik konularda verilmiş nice eserler vardır ki mimari süsleme ile hiçbir alakası yoktur. Hat sanatı; "Cismani aletlerle ortaya çıkan ruhani bir hendesedir" " şeklinde tarif etmişti. Hatta o gece epey uzunca sohbet içinde nasihatler etti.

Sohbeti bitirirken son paragraf olarak; "Dış mihraklar memleketin tüm sanat dallarını ortadan kaldırmak için sinsi planlar yapıyorlar. Alim, ulema ne kadar insan varsa ya yurdundan ediyorlar ya da zindanlara atıyorlar. Bu durum çok vahim. Halbuki; bunu yapanlar , Osmanlının üzerinde yaşadığı tüm coğrafyaya hediye ettiği eserler ile nümayişi hazmedemeyenlerdir. Çeşitli hile ve desiselerle plan yapıp üzerimize geliyorlar. Sevgili torunum sen de epey bir ışık görüyorum.Ben artık epey yaşlandım; Ola ki hak vaki olur, ruhumuzu ilahi kudretin eline teslim ederiz. O daim sen kaldığım yerden devam et. Her ne iş ile iştiğal edersen et amma bu sanatı terk etme olur mu?" diyerek alnımdan öptü.

Ne demek istediğini o zamanlar anlamamıştım. Yaşadığımız zaman dilimi olarak çok çalkantılı yıllardı. Osmanlının son demleriydi. Sultan II.Abdulhamit Han hazretleri elinden geldiğince memleketi idare etmeye çalışıyordu.Doğuda Ruslar ve onların kışkırttığı Ermeniler,batı da Fransız, İtalyan, İngiliz casusları cirit atıyorlardı.Son okuduğum kitapta ecnebi bir yazar; "Eğer, Osmanlıyı yıkmak istiyorsanız; Elinden kur'anı ve sağlam manevi temellerle atılmış aile yapısını yıkarsanız;muvaffak olursunuz." Diyordu.Şimdiye kadar başarılı olamadılar.Bu güne kadar Devleti Ali Osmaniye yöneten sultanlar; Hak ve hakikat yolundan sapmadılar.Sultan Abdulhamit, İstanbul içine ve çevre vilayetlere imarı başlatmıştı.Daha önce dedemle iki kez sohbet etmiş ve ona hat sanatı ile ilgili siparişler vermiş,hata için gerekli olan alet edevatı sağlamış...Sonrasında yaptırdığı cami ve medreselerde kullanılmak üzere hat süslemeleri yaptırmış.

Öğlene doğru idi.Tarladan geliyordum.Öğlene kadar babama yardım ediyor, öğlenden sonra da hat ile uğraşıyordum.Hat öyle bir sanat ki,iğne ile kuyu kazmak gibidir.Bir insan ben bu işi öğreneyim dese

on yılda anca öğrenir.Artık yirmibeşli yaşlarımdaydım.On üç yıl olmuştu dedem vefat edeli.Sultanın siparişlerini ben yapıyordum.Askerliğimi Sultanın emri ile Beylerbeyi kışlasında ve sonrasında sarayda yaptım. Orada o büyük sultanı tanıma şerefine nail oldum.Yüksek ilim,üstün zeka ve müthiş bir hitabet gücü vardı.

Onu ilk defa dedemin cenazesine bil umum devlet erkanı ile teşrif ettiklerinde görmüştüm.Bindığı otomobili hiç unutamıyorum.İlk defa kendi kendine hareket eden araba görüyordum."Sultan kendine ne güzel alet yapmış"dedim kendi kendime.Etrafında kalabalık insan seli vardı.Çünkü, sultanı seveni kadar ondan nefret eden insanlarda vardı.Bu durum göz ardı edilemezdi.Cenaze namazını Şeyhülislam kıldırıldı.Binlerce insan vardı cenazede.O anı unutamıyorum.dedem daha bir büyümüşü gözümde "Kıymetini bilememişiz" dedim hayıflanarak.

Devamı Var